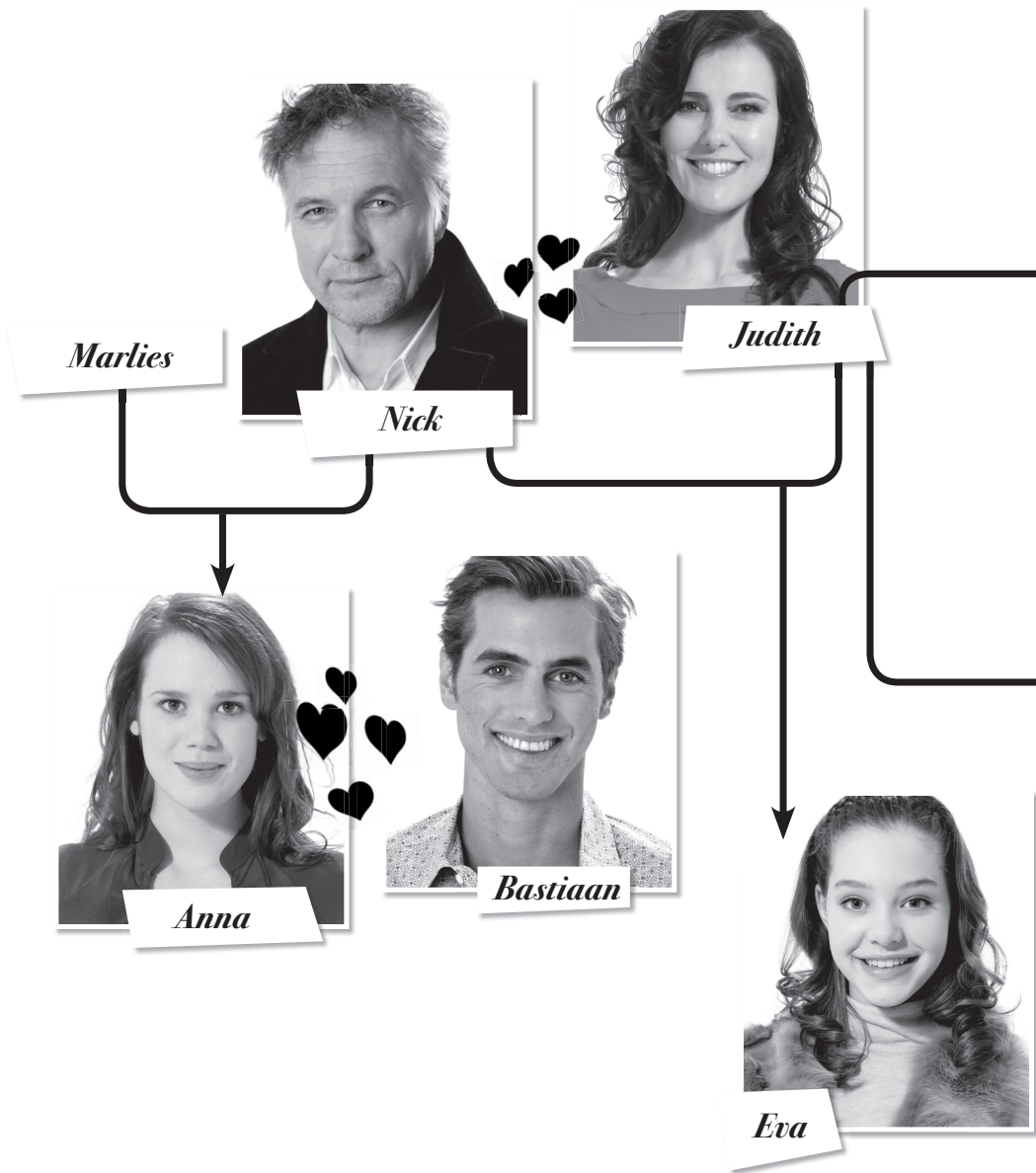

Een pittige komedie van Hilde van Mieghem

SMOOR VERLIEFD

Verliefd worden was nog nooit zo sexy!

Stamboom

Jim

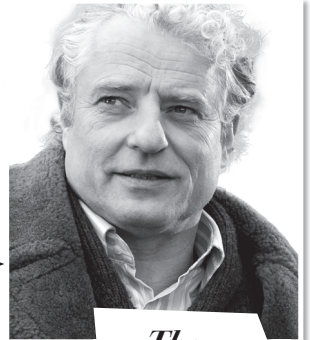
Barbara

Matthias

Bob

Theo

?

Daglezer,

Heb je soms het gevoel dat je in een film rondloopt? Dat alles wat er om je heen gebeurt 'bigger than life' lijkt te zijn? Dat je zo intens leeft en denkt: dit is met geen pen te beschrijven, maar toch wil ik er een boek van maken. Dat gevoel had ik de voorbije achttien maanden.

Meer dan ooit beseftte ik dat niet één, maar vier wonderlijke vrouwen mijn leven kleuren. Ze zijn ondernemend, grappig, slim en mooi. Ze hebben dus alles om er een potje van te maken...en dat hebben ze dan ook gedaan. Mannen hebben de reputatie dat ze geen bal begrijpen van relaties - wel, vrouwen zijn dan weer erg creatief met relaties. Zij hoeven maar met de vingers te knippen, en wij mannen wisselen al van pet. Minnaar, vader, steun, bankier, echtgenoot of wegwerpman... het gaat soms razendsnel.

Maar deze vrouwen kan ik het van harte vergeven dat ze mij hebben meegesleurd in een, soms hachelijke, rollercoaster. In al hun grilligheid hebben ze mijn bestaan enorm verrijkt, en dat doen ze nog steeds. Ik ben zo trots op hen, dat ik hun lotgevallen (en daardoor ook een beetje de mijne) graag met jullie wil delen. Daarom heb ik hen alle vier gevraagd om mij, in welke vorm dan ook, hun eigen, persoonlijke verslag van de gebeurtenissen van het laatste anderhalf jaar te bezorgen. Dat heeft mij flink wat overtuigingskracht gekost. Zomaar hun diepste gedachten prijsgeven in een soort openbare biecht? Daar waren ze niet erg happig op. Maar toch kreeg ik wat ik vroeg: Eva stuurde fragmenten uit haar dagboek, Anna bezorgde mij een bundeltje brieven. Barbara toverde schoorvoetend een logboek van haar bedavonturen tevoorschijn. Judith, mijn fantastische Judith, was het moeilijkst over te halen, maar toen ik er uiteindelijk toch in slaagde om haar warm te maken voor het idee, zette ze zich meteen aan het schrijven.

Dit boek gaat over een kleine groep mensen en hun relationele warboel, vier keer vanuit een andere invalshoek bekeken. Onthullend, vrijuit, kwetsbaar en onverschrokken tegelijk. Geniet van de verhalen, laat je erdoor inspireren en (ver)leiden tot een leven vol liefde, zoals dat van deze vrouwen.

Ik hoefde het maar te lezen om smoorverliefd op hen te worden. Jullie zijn gewaarschuwd.

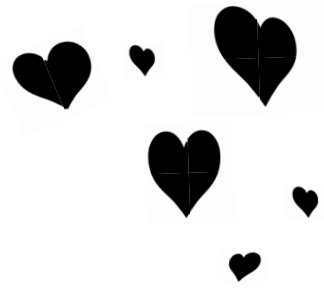
Uit het hart,

Nick

Judith

1.

Wie, wat, waar en wanneer.

Het staat al een week in krijtletters op het bord in de keuken. Eindelijk hebben de verlanglijstjes van anderen plaats gemaakt voor mijn eigen behoeften. Op mijn lijstje geen banale melk, koffie, thee en tampons meer, maar een duidelijke wie, wat, waar en wanneer. Wat de vrouw wil, is godswil. Dat zei mijn vader altijd, als hij weer eens door de knieën ging voor de eisen van mijn moeder. Wel, vanaf nu bepaal ik het! Met wie ik wat wil, waar het zal gebeuren en wanneer. Nick heeft gelijk: ik ben veertig en succesvol. Al dat gezeik hoef ik er niet langer bij te nemen. Wat heb ik nog nodig van een man? Dat hij mijn carrière vooruit helpt? Ja, er moet wel iemand zijn die zegt dat je een fantastische actrice bent, die je contracten naleest en ervoor zorgt dat je talent verzilverd wordt. Maar dat is een manager. Die hoef je niet te neuken, die betaal je gewoon. Ik geef toe dat zelfs een sterke vrouw haar zwakke momenten heeft. Zelfs iemand met ruggengraat kan wel eens een extra schouder gebruiken. Niet noodzakelijk om op uit te huilen. Gewoon een steun en toeverlaat - een vriend, zeg maar. Voor die momenten waarop de wereld je overweldigt. Dat zijn er wel wat op een dag. Tenslotte ben ik de spil van een 'nieuw' of liever: een 'bizar samengesteld' gezin. Vier vrouwen en hun hofhouding onder één dak, dat is niet altijd makkelijk. Barbara, mijn zus, met haar Matthias. Mijn stiefdochter Anna. Mijn tienerdochter Eva. Allemaal komen ze met hun emotionele stuff en hormonale stormen bij mij terecht. Als bij een soort stammoeder. Dat gaat je niet in de koude kleren zitten. Vooral omdat mijn eigen liefdesleven gewoonlijk ook meer onderhoud vraagt dan een zelfreinigende oven. Mannen kunnen mij gek maken, me tot wanhoop drijven. Maar dan is er Nick, de vriend die ik nodig heb. Ik hoef hem maar te alarmeren en hij staat voor mij klaar. Hij luistert, geeft me meteen een glas wijn en goede raad. Hij sloopt de mannen die me ongelukkig maken

met enkele goedgemikte zinnen. Als geen ander weet hij de scherven van mijn ego weer aan elkaar te lijmen. Sterker nog, in ernstige noodgevallen heeft hij er zelfs geld voor over om mijn gekwetste ego te herstellen met experimentele methoden, zoals daar zijn: shoppen, reizen en investeren in andere persoonlijke projecten... Nick is de beste vriend die een vrouw zich kan wensen - en nee, hij verwacht er niets voor in ruil. Zelfs geen seks. Die hebben we namelijk al gehad. Heel passioneel zelfs. Nick is mijn ex-man, vader van mijn dochter Eva en vader van mijn stiefdochter Anna. Toen wij elkaar ontmoetten, was hij gehuwd met Marlies, toen mijn beste vriendin en de biologische moeder van Anna. Het is niet fraai om het te moeten te zeggen, maar toen Marlies terminale kanker kreeg, begonnen wij een affaire. Marlies overleed en ik erfde haar gezin. Voor mijn part had Anna net zo goed mijn dochter kunnen zijn. Ik hield van haar sinds ze de dochter van mijn vriendin was, en dat veranderde niet toen Nick en ik zelf een kind kregen. Anna en Eva zijn zussen. Punt. Maar in de ogen van Nick was Anna vooral de geest van Marlies die door ons huis dwaalde. Ze leek altijd al zo sterk op haar moeder. Een mix van schuldgevoel, onverwerkt verdriet en mannelijk onvermogen om daarmee om te gaan, maakte dat Nick naar de fles greep. Daarop zijn we gesplit. Mijn mooie, sterke man was op de duur nog slechts een schim van wie hij geweest was. Niet in staat om voor zichzelf, laat staan voor Anna te zorgen. Er waren scènes, veel scènes. Meestal van het ordinair kletterende soort, nooit nog eens sexy of stomend. We gingen door met borden gooien tot ons huwelijk totaal aan diggelen lag en wij het zoveelste gebroken gezin in de statistieken waren. Toen we noodgedwongen splitten, liet Nick kleine Anna kiezen tussen hem en mij. Anna, die altijd al over gezond verstand heeft beschikt, koos mij als voogd. Soms vraag ik me af hoe ik het deed, maar ik wist het aardig te rooien als jonge alleenstaande moeder met twee prachtige dochters en een veeleisend, onzeker beroep. Wellicht was het de rol van

mijn leven. Het ging me af, het stond me zelfs. Ik kreeg mijn leven weer op koers. Zo goed zelfs dat er naast acteren en moederen, ook nog plaats bleek te zijn voor nieuwe liefdes. Dat aangeboren *multitasken* maakt een vrouw zo veelzijdig dat ze helemaal rond wordt... Ik verzamelde ook nog een bonte collectie minnaars die niet zou misstaan in het natuurhistorisch museum, ergens tussen de primaten en de *homo ludens*. Mijn schilder, die mij tot zijn muze uitriep, om vervolgens twee jaar lang te mekkeren dat hij zijn thema kwijt was... Toen hij het eindelijk terugvond bleken het streepjes te zijn! Pardon, lijntjes. Alleen een Colombiaanse neus merkt het verschil, haha. Of mijn werkloze acteur, die sterren zag in mijn ogen maar ook dollartekens... Wachtend op zijn doorbraak zette hij de sloop in van mijn reservekapitaal. De prijs die ik ervoor betaalde was royaal, maar volgens hem was onze relatie de natte droom van elke *method actor*. Een schat aan emotionele ervaring heeft hij me bezorgd, en een royale herpes om het nooit te vergeten bovendien. Nou goed, al die tijd bleef Nick in de buurt en ondernam hij af en toe wanhopige acties om mij terug te winnen. Luid zijn liefde uitschreeuwend onder mijn balkon, waarop ik nog maar net tevoren de liefde had bedreven met de vlam van het moment. Of nog pathetischer: toen hij op de stoep voor mijn huis een gigantisch hart in de sneeuw had getrokken, om er vervolgens stomdronken snurkend in neer te storten als de eerste de beste dakloze. Ach, dat lijkt nu allemaal prehistorie, want Nick is er bovenop. Weer helemaal de oude, maar dan nog beter. Vorige week nog, toen ik na twee jaar wachten en smachten, een streep had getrokken onder mijn relatie met Bob. Bob, nogal een bekende figuur, een dichter. Groot, of liever indrukwekkend. Een monument opgetrokken uit mooie woorden. Een gerespecteerd taalvirtuoos, die voor mij uit zijn rol viel en niet kon weerstaan aan de woordeloosheid van pure lust. We deden het overal: in de auto en in de hal, in de woonkamer en in de tuin. Heel mijn universum werd bezongen door onze lichamen. Het zijne nog

steeds sterk en krachtig. Het mijne tien jaar jonger, en vooral... "Elysisch". Zo beschreef hij mij, ik was "Elysisch". Zo had nog nooit iemand mij genoemd. "Judith mijn liefste, mijn lijf, ik vind je weer zo ... mmm ... Elysisch." Hij moest het maar even in mijn oor fluisteren of ik kwam als een trein. De express naar de Elysische velden. Maar toch was dat niet wat ons bond. Wij waren in de eerste plaats verwante geesten. Zijn vrouw las nooit een gedicht van hem, geen woord. Ze begreep hem niet en maakte zelfs geen schijnbeweging om toch die indruk te wekken. Als er ooit al iets meer tussen hen had bestaan dan een burgerlijk contract over gedeelde huisraad, dan was het nu wel op. Het enige dat ze nog gemeen hadden, bleek een sterk ontwikkeld gevoel voor drama. Het echtelijke bed dat ze kuis deelden was een moordkuil geworden. Bob leefde op als hij bij mij was. "Bij jou kan ik ademen," zei hij, "jij zoogt mijn dichtertelijke ziel." Zijn vrienden beseften dat maar al te goed. Ik maakte hem beter, hield hem artistiek op het spoor. Bobs uitgever behandelde mij als de *first lady* van zijn paradepaardje in de categorie 'poëzie'. Er was geen lezing, geen dameskransje, geen prijsuitreiking of ik vergezeld mijn dichter. Wanneer hij voorlas met zijn warme stem, wist ik welke woorden voor mij waren, welke van honing druipende verzen hij tussen de lakens aan mij had opgedragen. Wanneer het applaus losbarstte zocht zijn blik meteen de mijne. Symbiose tussen muze en poëet.

Maar dat was toen. Voor de val van het Elysische Rijk! Raar, ik had het niet aan zien komen. Diezelfde ochtend had hij me nog bij zich geroepen, mijn rok opgetild, zijn lippen op mijn... roos van vlees gedrukt. Ik had hem bereden als een godin, waarna ik hem als een verslagen veldheer, uitgeput van genot, op de bank had achtergelaten. Ik liep triomfantelijk glimlachend richting auto, en toen gebeurde het. Bob kwam mij achternagelopen, liefdesdronken, greep me bij de arm en fluisterde de ultieme woorden